

דברי תורה

מאת נ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

שנאמרו שבת פרשת צו – שושן פורים תשע"ד לפ"ק

יוצא לאור ע"י מכון מעדני מלך וויען - גליון תשצ"ג

בסעודה שלישית

(ישעיה סו-טו) כי באש ה' נשפט. אמר להן כבר נשבע שאינו משחית כל בשר. ומה קול ההמון הזה ששמענו, אמר להם חמדה טובה יש לו בבית גנזיו שהיתה גנוזה אצלו בתקע"ד דורות קודם שנברא העולם וביקש ליתנה לבניו, שנאמר ה' עוז לעמו יתן, מיד פתחו כולם ואמרו ה' יברך את עמו בשלום ע"כ. ויש להבין קשר סיפא דקרא, ה' יברך את עמו בשלום, איזה שייכות יש לה לנתינת התורה.

אמנם מציינו בגמרא (שבת פז) שהוסיף משה יום אחד מדעתו. ונראה לפרש כי הנה אנו מתפללים (בתפלת שמונה עשרה) ברכנו אבינו כולנו כאחד באור פניך, כי באור פניך נתת לנו ה' אלקינו, וקא חשיב ז' דברים, תורת חיים, ואהבת חסד, וצדקה, וברכה, ורחמים, וחיים, ושלוש, והן הנה ז' מדרגות ז' קולות שניתנו על המים במתן תורה כידוע. ובחדש השלישי לצאת בני ישראל מארץ מצרים ביום הזה התחילו להשתלשל, וירד כל אחד ביומו, עד יום ששי בסיון המיוחד למתן תורה היה יום צינור השישי שהוא 'חיים' וראוי למתן תורה, דכתיב ראה נתתי לפניך היום את החיים ואת הטוב וגו' כי הוא חייך ואורך ימין (דברים לט). אך משה רבינו ע"ה רצה להוסיף ברכה שינתן ביום ז' יום צינור השלום. ומצינו כיוצא בזה (בפרשת בחקותי) בכל הברכות שנתן הקב"ה לא חש אלא לחיים, והם בעצמם יתחזקו על השלום, ומשה רבינו ע"ה אמר אם אין שלום אין כלום (רש"י ויקרא כו-ו), עם אחד בארץ, על כן הוסיף יום אחד. והנה חכמי קוסמי אומות העולם שראו באותו יום ששי שלא ניתנה תורה לישראל, וביום הז' בהיות הבוקר היה רעש גדול בעולם, חשבו שיחזור העולם לתוהו ובוהו (שבת פח.), אמר להם בלעם לא כן אלא עוז לעמו יתן, והא דהמתין עד היום, משום ה' יברך את עמו בשלום ע"כ.

על כן קראו לימים האלה פורים על שם הפור (אסתר ט-כו). ולכאורה יש ליתן טעם למה קורין החג על שם הפור, כי אין בשם זה רמז על הנס וההצלה. ולא עוד אלא שענין הפור הוא רק סעיף קטן מכל הצער הגדול, והנפלאות שהיו בענין הזה, ואמאי נקרא פורים. גם להבין מה שסיבבו מן השמים, שמכל ימות השנה נפל הפור על יום י"ג אדר דייקא, לא קודם ולא לאחריו, מהו הענין בזה.

ובגמרא (מגילה יג) תנא כשנפל פור באדר שמח המן שמחה גדולה, ואמר נפל לי פור בירח שמת בו משה רבן, ולא ידע כי בשבעה באדר מת משה ובשבעה באדר נולד משה ע"כ. ואכתי תקשה הא המיתה מבטל הלידה, ומה לנו בזה שבו באדר נולד משה.

גם להבין מה שתיקנו לזכר הנס ארבעה דברים, מקרא מגילה, משתה וממחה, משלוח מנות, מתנות לאביונים. ובשלמא שנים הראשונים מובנים היטב שהוא לפירסום הנס, אבל שני המצות האחרונות איזה שייכות יש להם לנס של פורים.

ונראה על פי מה שכתוב בדרשות חתם סופר (לז' אדר קסו). לבאר מאמרם (ובחים קטו) כשנתן הקב"ה תורה לישראל, היה קולו הולך מסוף העולם ועד סופו, וכל מלכי עובדי כוכבים אחזתן רעדה בהיכליהן ואמרו שירה שנאמר (תהלים כט-ט) ובהיכלו כולו אומר כבוד. נתקבצו כולם אצל בלעם הרשע, ואמרו לו מה קול ההמון אשר שמענו, שמא מבול בא לעולם, ה' למבול ישב. אמר להם וישב ה' מלך לעולם, כבר נשבע הקב"ה שאינו מביא מבול לעולם. אמרו לו מבול של מים אינו מביא אבל מבול של אש מביא, שנאמר

ובזה, היה נראה לבאר מאמרם (שבת פח.) ויטיצבו בתחתית ההר (שמות יט-ז), מלמד שכפה עליהם את ההר כגיגית, ואמר להם אם אתם מקבלים את התורה מוטב, ואם לאו שם תהא קבורתכם ע"כ. וכתבו התוס' ואף על פי שכבר הקדימו נעשה לנשמע, שמא דהיו חוזרים כשראו האש הגדולה שיצאה נשמתם ע"כ. ויש לומר כי הנה ה' רצה ליתן התורה ביום שישי בסיון, ומשה הוסיף יום אחד מדעתו שינתן התורה ביום שבעה בסיון. והנה ישראל נתייראו לשמוע קול ה' בכה, ואם יוספים אנחנו לשמוע עוד ומתנו, והרי בכל דיבור ודיבור חזרו לאחוריהן י"ב מיל, ומקצתם יצאה נשמתם (שבת פח:). אך אלמלי ניתנה תורה ביום שישי בסיון, שהוא היום המכוון נגד ברכת ה'חיים', הרי יום זה משפיע חיים, ואין לחוש שיצא נשמתם, אבל כעת שהוסיף משה יום אחד מדעתו ונתאחר מתן תורה על למחרתו, שוב חששו שיצא נשמתם וימותו ולא רצו ללכת, והוצרך ה' לכופם לקבל התורה.

ובאמת גם משה השיג כל זאת, שבזה שמאחר יום מתן תורה לא יוכלו ישראל לעמוד בו, ויאמרו דבר אתה עמנו ונשמעה ואל ידבר עמנו ה', ויתמעט מישראל האור הגדול שהיו זוכין כשישמעו את קול ה' ממש, אף על פי כן עדיפא ליה להמתין יום אחד, ולהוריד מדת השלום בישראל, שאם אין שלום אין כלום, וזה חשוב יותר ממה שיקבלו התורה מפי ה' ויחסר מהם מדה זו.

*

והנה מרדכי ואסתר חייבו את ישראל לקיים את ימי הפורים האלה, לעשות זכר להנס, במשלוח מנות איש לרעהו ומתנות לאביונים (אסתר ט-ט), והוא כדי להרבות אהבה ואחווה וריעות בישראל. ודבר זה יהא לזכרון על מה שליהודים היתה אז אורה ושמחה וששון ויקר. ונראה בביאורו על פי מה שכתוב שם בחתם סופר (בד"ה ולבוא) דהנה בלידת משה כתיב (שמות ב-ב) ותהר האשה ותלד בן ותרא אותו כי טוב הוא. וברש"י, כשנולד נתמלא הבית כולו אורה (סוטה יב.), היינו הארה מאור פני ה', אשר באור פניו נתת לנו ה' אלקינו, שבעה דברים, תורת חיים, ואהבת חסד, וצדקה, וברכה, ורחמים, וחיים, ושלום. ומיום ז' אדר התנוצץ כל יום ויום דבר יום ביומו, תורת חיים ואהבת חסד וכו', עד שביום השביעי שהוא י"ג אדר, הוא יום השלום כמו שבעה בסיון, ולכן יפה אמרו חז"ל (מגילה ב.) שיום י"ג נקרא זמן קהלה לכל', שהוא יום השלום ע"כ.

והנה לא מצא הקדוש ברוך הוא כלי מחזיק ברכה לישראל אלא השלום (סוף עוקצים). ואיתא במדרש רבה (פ' אמור כו-ב) דורו של דוד כולם צדיקים היו, ועל ידי שהיו להם דילטורים היו יוצאין למלחמה והיו נופלין, דורו של אחאב כולם עובדי עבודה זרה היו, ועל ידי שלא היו בהם דלטורים, היו יוצאין למלחמה

ונצחין עיי"ש. וכך אמרו במד"ר (נשא יא-י) רבי אלעזר בנו של ר"א הקפר אומר אפילו ישראל עובדין עבודה זרה ושלום ביניהם כביכול אומר הקב"ה אין השטן נוגע ביניהם שנאמר (הושע ד-ז) חבור עצבים אפרים הנח לו ע"ש. הרי לנו כי מדה זו של שלום מגינה על ישראל גם בהיותם עובדי עבודה זרה ח"ו.

ומעתה יש לומר כי בהיות שאין הקב"ה מכה את ישראל אלא אם כן מקדים ובורא להם רפואה בתחלה (מגילה יג:), על כן סיבבו מן השמים שיפול הגורל של המן על יום י"ג אדר, שהוא היום אשר המשיך משה רבינו למטה מאור פני ה' את מדת השלום, ולכן גם אם נתחייבו אותו דור כליה מפני שהשתחוו לצלם (שם יב.), הרי דורו של אחאב על ידי שהיה ביניהם מדת השלום היו יוצאין למלחמה ונוצחים, וכמו כן בזכות המדה של יום ההוא, שהאיר האור של שלום יזכו ישראל לנצח את אויביהם. - ואם כן עיקר הנס הוא מה שלא בחר המן לעצמו יום מיוחד, אלא מסר הדבר לשמים להטיל עליו גורל, ומן השמים סיבבו זאת על יום י"ג אדר המתוקן לישועתן של ישראל על ידי מדת השלום.

ולכן כאשר ראתה אסתר שיצתה הגזירה על יום י"ג אדר, יום השלום, השיגה אסתר שזהו סיבת הגזירה, ובזה טמון רפואתם. ועל כן אמרה למרדכי לך 'כנוס' את כל היהודים (ד-טו), שלא יהא פירוד ביניהם אלא אהבה ואחווה, וכאשר יתעצמו במדה זו, אז חבור עצבים אפרים הנח לו, וביום זה שמתעורר בו מדת השלום ינצחו ישראל במלחמתם, והיום אשר שברו אויביהם לשלוט בהם ונהפוך הוא אשר ישלטו היהודים המה בשונאיהם. וכיון שמדה זו של שלום גרמה ישועתן של ישראל, על כן לזכר הנס, קבעו שבימי הפורים יקיימו מצות משלוח מנות איש לרעהו ומתנות לאביונים, וכל הפושט יד נותנים לו, להורות כי מדה זו הביאה תשועתן של ישראל.

וזהו שאמר, כי מרדכי היהודי וגו', דורש 'טוב' לעמו ודובר שלום לכל זרעו, כי אין טוב אלא תורה (אבות ג-א). והיה דורש טעם הדבר שנתנית התורה לעמו היה ביום שבעה בסיון, כדי שיקבלו את מדת השלום שיש בשבעה בסיון, שאם אין שלום אין כלום, ולכן הוסיף משה על זה יום אחד מדעתו. וגם היה דורש לידת משה שנקרא בשם טוב, וכמו שנאמר (שמות ב-א) ותרא אותו כי טוב, שנתמלא אז הבית כולו אורה, ואם כן ביום י"ג אדר יש מדת שלום, ולכן היה דובר תמיד שצריך להיות בכל עת שלום לכל זרעו.

*

ובזה, נמשיך הדברים גם לפרשתינו, שאמר הכתוב קח את אהרן ואת בניו אתו וגו', ואת כל העדה הקהל אל פתח אהל מועד וגו' (ח-ב). וברש"י זה אחד מן המקומות שהחזיק מועט

ובהיות כי ישראל השתוקקו וחמדו כבר להקמת המשכן, כדי שתשרה שכינה ביניהם, ועתה צריכין עוד להמתין שבעת ימים עד הקמתו, הרגיע אותם משה כי הכנת שבעת ימים אלו הם כדי שיוכלו להמשיך לתוכה כל הברכות שיש באור פני מלך, ואם אין שלום אין כלום, על כן צריכין לזה שיעבור שבעת ימים, ואז יברך ה' את עמו בשלום. והנה במדת השלום המועט מחזיק את המרובה, וכמו שאמרו (סנהדרין טז) כי רחמימתן הוה עזיזא [כשאהבתינו היתה עזה] אפותיא דספסירא שכיבן [על רוחב הסייף היינו שוכבים שנינו] ע"כ. על כן עשה להם נס שמועט החזיק את המרובה, ותקהל כל העדה אל פתח אהל מועד, להורות להם כי זהו הטעם של שבעת ימי המלואים כדי להמשיך למטה שבע הברכות שיש באור פני מלך, עד שיזכו למדת השלום, סיומא דהברכות.

וזהו שאמר הכתוב 'כאשר עשה ביום הזה', היינו כאשר עשה הקב"ה היום הזה, שהורה לכם מדת השלום, שיכולים לעמוד כולם יחד על פתח אהל מועד, וכדרך האהובים שיכולים לעמוד יחד גם במקום צר, והמועט מחזיק את המרובה, כן 'צוה ה' לעשות' גם לדורות עולם להחזיק במדה זו, 'לכפר עליכם', כי מדה זו יש בכחה לכפר עון ולהגין על ישראל גם כאשר הם בשפל המצב.

בסעודת שושן פורים

בכל מדינה ומדינה גלוי לכל העמים להיות עתידים ליום הזה (ג-ד), אמר ר' לוי אומות העולם נבואתן סתומה, ואינן יודעים אם ליהרג ואם להרוג, משל וכו'. כך נבואתן של אומות העולם להיות עתידים ליום הזה, ואינם יודעין אם להרוג ואם ליהרג, אבל ישראל נבואתן מפורשת להיות היהודים עתידים ליום הזה להנקם מאויביהם (ח-ט), עד כאן.

ונראה שבאיגרות של המן לא היה כתוב להשמיד להרוג ולאבד, ולא היו יודעים מתוכה אם להרוג או ליהרג, אלא שהמן עשה פירוש לאיגרות אלו שהכוונה היא להשמיד להרוג ולאבד. ובזה מדוייק סדר הכתובים, ויקראו סופרי המלך ויכתב ככל אשר צוה המן, אמר סתם ככל אשר צוה המן, שלא היה מפורש שם להשמיד וגו', רק אחר כך כשנשלוח ספרים ביד הרצים, אז ביאר המן את הכוונה להרצים שהם יפרשו אותו היטב שהוא להשמיד להרוג ולאבד. פתשגן הכתב להנתן דת בכל מדינה ומדינה גלוי לכל העמים, זה היה ספר החתום כמו שאמרו במדרש אומות

את המרובה (ויק"ר יט) ע"כ. ויש להבין הלא קוב"ה לא עביד ניסא למגנא, ולמה נעשה להם נס כזה בשעה שהקהיל משה את העם. - ולהלן בפרשה, ומפתח אהל מועד לא תצאו שבעת ימים, עד יום מלאת ימי מלואיכם, כי שבעת ימים ימלא את ידכם. כאשר עשה ביום הזה צוה ה' לעשות לכפר עליכם (ח-ט). וברש"י כתב דוהו כמקרא קצר, והכוונה הוא כאשר עשה ביום הזה צוה ה' לעשות 'כל שבעת הימים' ע"כ. וכן כתב באבן עזרא, כאשר עשה 'משה' ביום הזה, כן צוה ה' לעשות 'שבעת ימי המלואים'. אך דקדק דהיה ראוי לכתוב כאשר 'עשיתי' ביום הזה, דהא על משה קאי, ולמה אמר כאשר 'עשה'. וגם להבין מהו ענינו של שבעת ימי המלואים דייקא, לא פחות ולא יותר.

ונראה דהנה על ידי השראת השכינה במשכן יורדים כל השפעות הטובות מן השמים לארץ, אשר שם צוה ה' את הברכה, ובמשכן ה' שורה אור פני מלך חיים, וכמו שנאמר (שמות מ-ד) ויכס הענן את אהל מועד, וכבוד ה' מלא את המשכן. וביום הקמת המשכן אמר משה לישראל, כי היום ה' נראה אליכם (ט-ד), וירא כבוד ה' אל כל העם (ט-ג). על כן הוצרכו בתחלתו שבעת ימים לימי המלואים, להמשיך כל יום מדה אחת של ברכה, עד שביום השביעי יושלם ויתגלה להם הברכה אחרונה של מדת השלום, ואחר זה יקימו את המשכן להיות לו קיום.

ואתה ברחמיך הרבים הפרת את עצתו וקלקלת את מחשבתו וכו' (בתפלת על הנסים). ויש לדקדק דלשון זה מתאים כאשר האדם יש לו תכנית לעשות איזה דבר, וטעה באחד מפרטי הדברים, ולכן לא עלתה לו מחשבתו, אז יש לקולל במחשבתו. אבל אם מחשבתו שלימה בכל פרטיה, אלא שמת בנתיים או ליכא לקולל במחשבתו, אלא שלא עלה בידו לבצע אותה מהכח אל הפועל, ולמה אמר כאן שקלקל ה' את מחשבתו של המן.

ונראה דהכתוב אומר, ואתם כתבו על היהודים כטוב בעיניכם בשם המלך וחתמו בטבעת המלך כי כתב אשר נכתב בשם המלך ונחתום בטבעת המלך אין להשיב (אסתר ח-ח). והמפרשים הקשו דאם כן איך יכולים להשיב הספרים הראשונים אחר שיצאו כבר מהמלך. וראיתי בספר עיר התמרים על מגילת אסתר ממרן מהר"י ט"ב ז"ע (דף צו) שכתב שבדברי חכמינו ז"ל מבואר תירוץ על קושיא זו, דאיתא במדרש רבה (אסתר רבה פ"ז) על הפסוק פתשגן הכתב להנתן דת

העולם נבואתן סתומה, ומשמע מדבריהם ז"ל שאלו האיגרות היה נבואה מן השמים.

ובזה, מיושב מה שהקשו למה בקש מרדכי להרוג את הגוים, די לו אם ינצלו היהודים. ולפי זה מיושב שהיה מוכרח לכתוב זאת, כדי ללמוד פשט באיגרות הראשונות, כי כתב המלך אין להשיב, הוצרך מרדכי לכתוב לו פירוש אחר שלא את היהודים יהרגו, אלא את הגוים, ואם לא היה צוה כן שיהרגו את הגוים, לא היו יכולין להנצל היהודים, כי כתב אשר נכתב בשם המלך אין להשיב, אם כן שפיר היה נבואה מן השמים איגרות של המן, דרק על ידי שכתב המן האיגרות היה מרדכי מבקש להרוג את הגוים, ועל ידי זה היה מחיית עמלק, דבלאו הכי לא היה מרדכי מבקש כלל דבר כזה, והיה מודה להשי"ת על שהציל את ישראל ודי לו, אבל כיון שכבר כתב המן איגרות הראשונות, היה מרדכי מוכרח לכתוב להרוג את הגוים, וסיים כי זה הוא פירוש נפלא בכל הענין הזה ע"כ.

ובאמת כעין מזה מבואר באלשיך (שם), דבכתב הדת נכתב להשמיד להרוג את כל היהודים, ולא נכתב מי יהיו ההורגים ומי יהיו הנהרגים, על כן נוכל לפרש האומות יהרגו את כל היהודים, ונוכל לפרש להשמיד ולהרוג את כל, דהיינו את כל האומות, ומי יהיו ההורגים אותם, היהודים. וזה היה כוונת המלך ואתם כתבו על תיבת 'היהודים' כטוב בעיניכם, שהיהודים יהיו ההורגים, כי כתב אשר נכתב בשם המלך אין להשיב, אבל להגיד פירוש בהכתב יכול כל אדם, והמלך עצמו יאמר כי כך כוונתו, והמן איננו להכחיש כוונה זו.

ונראה דזהו שאמר הכתוב הרצים יצאו דחופים בדבר המלך וגו' והעיר שושן 'בבוכה' (ג-טו), ושוב נאמר ובכל מדינה ומדינה וגו' 'אבל גדול ליהודים' (ג-ד). והיינו שבתחלה כאשר יצאו האגרות, ולא היה מפורש יצא דהכוונה להרוג את היהודים, היה עיר שושן נבוך, ולא ידעו אם זה רעה לישראל או לא. אך מרדכי ידע את כל אשר נעשה, והודיע צערו לרבים, ויזעק ויעקב גדולה ומרה, שפירושו הוא להשמיד להרוג ולאבד, ואז נעשה אבל גדול ליהודים, וצום ובכי ומספד.

ומעתה אם היה המן כותב באגרות הראשונות דברים מפורשים שיש להאומות להרוג כל היהודים, אז כתב אשר נכתב בשם המלך אין להשיב, לא היה יכול אחשוורוש לחזור מזה. אך הקב"ה קלקל את מחשבת המן שיהיה נבואתו סתומה, ויוכלו אחר כך לפרש גם את הכתב

הראשון לטובתן של ישראל, ובוה שקלקל ה' את מחשבתו של המן בעת כתיבת האגרת, בזה הופר אחר כך עצתו.

ואולי יתכן שהיה זה בעצת אחשוורוש, כי אין נאה למלך להפלות ולשנות חלק מעמו ולעשות מהם קרחה, וירננו עליו כל יושבי תבל, על כן אמר להמן שיכתוב רק שיהיו עתידים ליום הזה, ובבוא הזמן יפרסם המן הכוונה של האגרת הראשונה, ויתלו אחר כך הדברים על ראשי השרים, והמלך יצא נקי. ומצינו כיוצא בה בפרעה מלך מצרים, שגזר כל הבן הילוד היאורה תשליכוהו (שמות א-כב), ובתרגום כל ברא דיתליד 'ליהודאי'. ופירושו דהפקודה היה ניתנה סתם להשליך ליאור כל הבן הילוד, שכן לא היה יאה למלוכה לחוקק חוק כזה נגד יהודים בלבד. אך פקידי המלוכה קיבלו בחשאי את פירושו האמיתית של החוק, והם יתרגמו אותה 'ליהודאי' ע"כ. וכמו כן ייעץ אחשוורוש, שלא יהא מפורש בהאגרת פרטיות הדברים, אלא אחר כך יפרש בעל פה הכוונה שבתוכה.

ובזה נראה לבאר מה שאמר אחשוורוש לאסתר, מי הוא זה ואיזה הוא אשר מלאו לבו לעשות כן, ותאמר אסתר איש צר ואויב המן הרע הזה (ו-ה). ונראה דחז"ל (בבא קמא קו.) דרשו אשר יאמר כי הוא זה (שמות כב-ח), דקאי על מודה במקצת ע"ש. ופירושו בשם רבי אברהם בן הגר"א ז"ל כי 'הוא' נסתר 'זה' נוכח, ורמזו כי על מקצת יכחיש וטוען 'הוא' נסתר, ועל מקצת יודה ויאמר 'זה' ע"כ. וכמו כן בגזירה זו, היה הכתב הגלוי ששלחו לכל מדינות המלך, והיה בו גם דבר נסתר, הכוונה המוסתרת בזה שיגלו פירושו אחר כך. ומרדכי ידע את כל אשר נעשה, וגילה לאסתר גם תוכן הנסתר שיש באגרת זו. ועל כן שאל אחשוורוש מי הוא 'זה' ואיזה 'הוא' אשר מלאו לבו לעשות כן, מי כתב המכתב הגלוי, ומי פירש הכוונה הנסתרת בזה. והשיבה איש צר ואויב המן הרע הזה.

*

ויאמר המלך להמן הכסף נתון לך, והעם לעשות בו כטוב בעיניך (ג-א). ולכאורה הנס יוגדל יותר אם היה לוקח הכסף, ושוב היה חוזר בו. ונראה דגם זה הוא מהכנת הנס, כי אחשוורוש אוהב כסף לא ישבע כסף, ואם היה מצפה לקבל כסף מהמן על הגזירה, לא היה ממחר לתלות את המן בכעסו, כי יפסיד עשרת אלפים ככר כסף. על כן סיבבו מן השמים בדרך נס שיאמר הכסף נתון לך, וכיון שלא יצפה לקבל כסף מן המן, בקל יעבירו מן העולם בהגיע שעתו.

נתנדב ע"י ידידיו מוה"ר ר' ישראל שטערן הי"ו
לדגל השמחה השרייה במעונו בהכנס בנו לעול התורה והמצוות למז"ט

לעילוי נשמת הרה"ח ר' אברהם יוסף ב"ר יצחק ע"ה
נפטר כ"ד אדר תשס"ד לפ"ק - תנצ"ב.
הונצח ע"י בנו הר"ר יצחק אלעזר ווערצבערגער הי"ו